

Arrest

nr. 161 850 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van Unie die zij vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Volgens de gegevens van het rijksregister ging betrokkene op 15.06.2012 een wettelijke samenwoning aan met de Nederlandse onderdane, mevrouw (..) (xxxxxxxxxxx). Betrokkenen waren van 03.05.2012 tot 03.07.2014 op hetzelfde domiciliëadres geregistreerd. Op 30.09.2014 liet betrokkene zich inschrijven te Oostende Volgens verklaringen van betrokkene woont en werkt zijn ex-partner in Nederland; sinds 03.07.2014 staat mevrouw (..) van ambtswege afgevoerd. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.

Betrokkene ondertekende op 17.04.2015 documenten waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4.

Er werden geen documenten voorgelegd. Aangezien betrokkene er zelf voor koos om geen van de gevraagde documenten voor te leggen is het voor onze dienst dan ook niet mogelijk de situatie van betrokkene te onderzoeken en bovenstaande onderzoeken uit te voeren.

Aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het Rijk, en het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op basis van artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980, zijn de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken. De F-kaart dient te worden geannuleerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"II.1.1. Verzoekende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook schendt de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

II.1.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

II.1.3. De term hoorplicht wordt traditioneel omschreven als het beginsel van behoorlijk bestuur dat – bij afwezigheid van formele wetgeving ter zake – impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige

maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Meer in het bijzonder, t.t.z. in het kader van het beëindigen van het verblijf, dient het volgende opgemerkt te worden nopens de hoorplicht die in casu op verwerende partij rust:

II.1.4. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zelf koos om geen documenten neer te leggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij aan een uitzonderingsvoorwaarde zou kunnen voldoen.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had verzoekende partij het belang van het schrijven dd. 17.04.2015 kunnen inschatten. Verzoekende partij begreep niet wat haar te doen stond en dacht dat de papieren in het verlengde lagen van haar verhuis naar Oostende, met alle gevolgen van dien.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had zij bovendien geweten dat verzoekende partij geen luiaard is en ononderbroken werkt (cfr. Stuk 3 – Loonfiches + arbeidsovereenkomsten). Het is tevens zo dat, hoewel de samenwoning werd beëindigd tussen verzoekende partij en mevrouw (...), zij nog steeds een relatie onderhouden. Mevrouw verhuisde immers naar Nederland om aldaar te werken.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. X van uw Raad dd. 6 februari 2015.

II.1.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 230 257 van 19 februari 2015.

« Het recht om gehoord te worden heeft tot doel ervoor te zorgen dat de verwerende partij alle informatie heeft die nodig is om een bewuste beslissing te maken. Het is aan de verwerende partij om de vreemdeling uit te nodigen om gehoord te worden over de redenen die het onmogelijk zouden maken om een einde te stellen aan zijn verblijf, in het bijzonder wanneer deze beëindiging kadert in het licht van de in artikel 42quater, §1, derde alinea van de Vreemdelingenwet. Enkel een dergelijke uitnodiging biedt een effectieve en zinvolle mogelijkheid aan de vreemdeling om zijn standpunt kenbaar te maken. Het feit dat de vreemdeling de kans had om spontaan zijn argumenten aan de verweerder over te maken, volstaat niet om te voldoen aan het recht om gehoord te worden. »

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden, aangezien verwerende partij bij de naleving van de hoorplicht tot een andere beslissing zouden gekomen zijn.

II.1.7. Verzoekende partij meent dan ook dat zij nog steeds recht heeft op verblijf, daar zij ten eerste als werknemer kan aantonen dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en daarenboven toont verwerende partij niet aan dat zij heeft rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk van verzoekende partij (Cfr. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet).

In casu vormt verzoekende partij geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel in de zin van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij werkt! Dat is immers één van de hoofdvoorwaarde om te verblijven in het Rijk – conform artikel 40 § 4, 1°-.

Verzoekende partij stelt zich dan ook op het standpunt dat verwerende partij diende rekening te houden met haar economische situatie bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Indien zij dit niet kan zien in de Dimona-database, dan had zij hier minstens naar kunnen informeren bij verzoekende partij.

ll.1.8. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 42quater, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het hoorplicht worden in de thans bestreden beslissing.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 42ter, §1, 2° in de bestreden beslissing betreft duidelijk een materiële misslag en doet geen afbreuk aan de motieven nu artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet hetzelfde motief bevat als voormeld artikel maar dan van toepassing op familieleden van Unieburgers die zelf geen Unieburger zijn, situatie die duidelijk beoogd werd door de verwerende partij nu voor het overige in de bestreden beslissing steeds verwezen wordt naar het toepasselijke artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(..)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. In casu is het niet betwist dat de Nederlandse referentiepersoon in functie waarvan de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg zich niet meer op het Belgische grondgebied bevindt en verhuisd is naar Nederland. Het betoog van de verzoekende partij dat zij evenwel nog steeds een relatie zou onderhouden met deze Nederlandse persoon doet geen afbreuk aan de vaststelling dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet het verblijf van verzoekende partij beëindigd kan worden binnen vijf jaar na de erkenning ervan wanneer blijkt dat de Unieburger in functie waarvan de verzoekende partij haar verblijfsrecht als familielid verkregen heeft, vertrekt uit het Rijk, hetgeen in casu het geval is.

Ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet houdt de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf *“rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Te dien einde werd de verzoekende partij door de verwerende partij op 17 april 2015 uitgenodigd bewijsstukken over te maken over haar huidige situatie.

2.6. Verzoekende partij betwist niet dat zij kennis heeft genomen van voormeld schrijven. Zij betoogt slechts dat zij het belang van dergelijk schrijven niet goed heeft ingeschat en daarom niet gereageerd heeft. De Raad wijst er evenwel op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk het feit dat zij het belang van voormeld schrijven verkeerd inschatte gebruiken als verschoningsgrond waarom zij niet reageerde op de uitnodiging van het bestuur om alle relevante elementen kenbaar te maken. Bovendien wordt er in het schrijven uitdrukkelijk vermeld dat het onderzoek kadert in een beslissing inzake het al dan niet behoud van het verblijfsrecht, zodat niet kan ingezien worden hoe de verzoekende partij de inhoud van dergelijk schrijven kan geringschatten.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat het bestuur wel degelijk zorgvuldig gehandeld heeft door verzoekende partij uit te nodigen alle relevante elementen mee te delen in het kader van het onderzoek met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet en dat het de nalatigheid van de verzoekende partij zelf is die geleid heeft tot het besluit dat het bestuur niet in de mogelijkheid was haar situatie te onderzoeken. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat zij had moeten gehoord worden.

2.8. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij werd door het bestuur via schrijven van 17 april 2015 uitgenodigd in het kader van het onderzoek met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het recht gehoord te worden impliceert dat zij mondeling dient gehoord te worden

doch het volstaat dat verzoekende partij in de gelegenheid wordt gesteld om haar argumenten naar voren te brengen. Deze gelegenheid werd haar gegeven via schrijven van 17 april 2015, waarbij de verzoekende partij er zelf voor opteerde hier geen gevolg aan te geven. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat haar recht om te worden gehoord werd geschonden.

Het betoog voorts van de verzoekende partij dat zij werkt en geen luiaard is kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, nu uit de bespreking hoger duidelijk blijkt dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om dit element kenbaar te maken aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, doch ervoor gekozen heeft van deze mogelijkheid geen gebruik te maken en het bestuur aldus niet heeft ingelicht over haar situatie.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de feiten die geleid hebben tot voormelde rechtspraak getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak. Immers blijkt niet dat de verzoekende partij in voormelde rechtspraak door het bestuur werd uitgenodigd om haar argumenten te berde te brengen, hetgeen in casu wel het geval is.

2.9. Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde heeft nagelaten verzoekende partij te horen, of dat hij de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Evenmin blijkt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet correct heeft gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gelezen in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, en van het hoorrecht wordt niet aangenomen.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel – gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“III.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.2.2. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

III.2.3. Aangezien verwerende partij onmiddellijk een negatieve beslissing neemt MET bevel om het grondgebied te verlaten dient zij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij, noch over de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven, noch met de gezondheidssituatie van verzoekende partij in België.

Zo onderhoudt verzoekende partij nog steeds een relatie met mevrouw X.

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het belang van het kind, noch met het familieleven, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

III.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 74/13, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.12. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij meerderjarig is en niet blijkt – noch voert zij dit aan – dat zij vader is van een minderjarig kind. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij gezondheidsproblemen zou hebben, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Voorts stelt verzoekende partij nog steeds een relatie te onderhouden met haar partner, maar zij betwist niet dat deze partner in Nederland woont zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat het feit dat haar een bevel wordt gegeven om het Belgische grondgebied te verlaten een inbreuk vormt op haar gezinsleven.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. In zoverre de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet gevolgd worden. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER